

Ο ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ, ὁ μεγάλος πολιτικός τῆς φτώχειας

μας μόλις είχε βγει από τά έρείπια μιᾶς πολυετοῦς ἐμπόλεμης κατάστασης σμπαραλιασμένη.

Τόν πατριωτισμό, τήν ἐντιμότητα, τήν ἠθική καί ἀρετή του κανείς δέν ἀμφισβήτησε, ἀκόμη καί οἱ πολιτικοί του ἀντίπαλοι.

Σήμερα μεταφέρομε μερικά ἀπό τά πολλά ἀξιόλογα συμβάντα τῆς ζωῆς του, τά ὁποῖα χαρακτηρίζουν τόν ἄνδρα καί τόν καθιστοῦν πρότυπο, παράδειγμα πρὸς μίμηση γιά παλιότερους, ἀλλά καί σημερινούς, δεδομένου ὅτι, τόσο ὁ ἴδιος ὅσο καί ἄλλοι, ἔμπαιναν πλούσιοι στήν πολιτική καί ἔβγαιναν πάμφτωχοι, καθιστώντας τήν Ἑλλάδα σεβαστή σέ φίλους καί ἐχθρούς.

*

Ὁ ἀείμνηστος Ἄνδρέας Ἰωσήφ -πιστός φίλος του- μᾶς λέει:

Ὁ στρατηγός εἶχε ἀπαγορεύσει στούς

δικούς του νά χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα «Πλαστήρας» ὅπου κι ἂν πήγαιναν. Ὁ ἀδελφός του ἦταν ἀνεργός. Τό ἐργοστάσιο ζυθοποιίας «ΦΙΞ» ζητοῦσε ὁδηγό κι ἐκεῖνος ἔκανε αἴτηση. Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τόν ρώτησε πῶς λέγεται. Κι ἐπειδὴ αὐτός δίσταζε νά πεῖ τό ὄνομά του, ἐνθουσιωμένος τήν ἐντολή τοῦ στρατηγοῦ, τόν ξαναρώτησε καί δυό καί τρεῖς φορές, ὥσπου ἀναγκάστηκε νά... ὁμολογήσει **ὅτι τόν λένε Πλαστήρα.**

Παραξενεμένος ὁ ὑπεύθυνος ζητᾶει νά μάθει ἂν συγγενεῦει μέ τό στρατηγό καί πρωθυπουργό. Μετά ἀπό πολύ δισταγμό τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι ἀδελφός του. Ἀφοῦ ἡ αἴτηση ἱκανοποιήθηκε, παρακάλεσε νά μή τό μάθει ὁ ἀδελφός του. Ὁ στρατηγός τό ἔμαθε κι ἀφοῦ τόν κάλεσε ἀμέσως στό σπίτι του, τόν ἐπέπληξε καί τοῦ ἀπαγόρευσε νά ἀναλάβει αὐτή τήν ἐργασία λέγοντάς του: «**Ἄν ἔχεις ἀνάγκη, κάτσε ἐδῶ νά μοιραζόμεστε τό φαγητό μου.**» Καί δέν πήγε.

*

Ὁ Πλαστήρας ἦταν ἄρρωστος -ἔπασχε ἀπό φυματίωση- κι ἔμενε σ' ἓνα σπιτάκι στό Μέτς, κοντά στό Παναθηναϊκό Στάδιο. Τοῦ πρότειναν νά τοῦ βάλουν ἓνα τηλέφωνο δίπλα στό κρεβάτι, ἀλλ' αὐτός ἀρνήθηκε λέγοντας: «**Μά τί λέτε; Ἡ Ἑλλάδα πένεται κι ἐμένα θά μοῦ βάλετε τηλέφωνο;**».

Πολλές φορές μέ τρόπο ἔστελνε καί ἀγόραζαν ψωμί, ἐλιές καί λίγη φέτα... Τότε οἱ γύρω του τοῦ ὑπενθύμιζαν ὅτι εἶχε ἀνάγκη καλύτερου φαγητοῦ λόγω

«Ἄν οἱ Ἕλληνες δέν τρώγονταν μεταξύ τους θά εἶχαν κατακτήσει ὅλο τόν κόσμο» (Βίσμαρκ, Ἀρχικαγκελάριος τῆς Γερμανίας (1815-1898))

τῆς ἀρρώστιας κι ἐκεῖνος μέ ἀπλότητα τούς ἀπαντοῦσε: «Τί κάνω... σκάβω, γιά νά καλοτρώγω;».

*

Ὁ Βάσος Τσιμπιδάρος, δημοσιογράφος στήν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολη», περιγράφει τό ἐξῆς περιστατικό: «Κάποτε ὁ στενός του φίλος Γιάννης Μοάτσος εἶχε πάρει τήν πρωτοβουλία νά τοῦ ἐξασφαλίσει μόνιμη στέγη, γιά νά μήν περιφέρεται ἐδῶ καί ἐκεῖ σέ ἐνοικιαζόμενα δωμάτια. Πῆγε λοιπόν σέ μία Τράπεζα καί μίλησε μέ τό Διοικητή. «Τί;», ἀπόρησε ἐκεῖνος. «Δέν ἔχει σπίτι ὁ Πλαστήρας; Βεβαίως καί θά τοῦ δώσουμε ὅ,τι δάνειο θέλει καί μάλιστα μέ τούς καλύτερου ὅρους!».

Ὁ Μοάτσος ἔτρεξε περιχαρῆς στόν Πλαστήρα, τοῦ τό ἀνήγγειλε καί εἰσέπραξε τήν ἀντίδραση: «Ἄντε ρέ Γιάννη, μέ τί μούτρα θά βγῶ στό δρόμο, ἄν μαθευτεῖ πώς ἐγώ πῆρα δάνειο γιά σπίτι;». Ἔσχισε τό ἔντυπο στά τέσσερα καί τό πέταξε.

*

Ὁ Δημήτρης Λαμπράκης «δῶρισε» κάποια στιγμή στόν Πλαστήρα ἕνα ὠραῖο χρυσό στυλό κι ἀφοῦ ὁ στρατηγός κάλεσε τόν φίλο του Ἄνδρέα, τοῦ λέει: -Ἐγώ δέν βάζω χρυσές ὑπογραφές. Μοῦ φτάνει τό στυλουδάκι μου. Νά τό στείλεις πίσω. -Μά θά προσβληθεῖ... -Δέν πειράζει... Ἄς μοῦ κόψει τό νερό ἀπό τό κτῆμα. Δέν θέλω δῶρα, Ἄνδρέα. Γιατί τά δῶρα φέρνουν καί ἀντίδωρα!

*

Τό 1952, πρωθυπουργός ὁ Πλαστήρας, ἦταν κατάκοιτος ἀπό τήν ἀρρώστια πού τόν βασάνιζε, ὅταν μία μέρα δέχθηκε τήν ἐπίσκεψη τῆς Βασιλίσσας Φρειδερίκης. Μπαίνοντας ἐκεῖνη στό λιτό ἐνοικιαζόμενο διαμέρισμά του, ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε τόν πρωθυπουργό νά χρησιμοποιεῖ ράντζο γιά τόν ὕπνο του καί τόν ρώτησε μέ οἰκειότητα: «Νίκο, γιατί τό κάνεις αὐτό;» Καί ἡ ἀπάντηση ἦρθε

ἀφοπλιστική. «Συνήθισα, Μεγαλειοτάτη, τό ράντζο ἀπό τό στρατό καί δέν μπορῶ νά τό ἀποχωριστώ...».

*

Ὁ στρατηγός Νικόλαος Σαμφών, φίλος τοῦ Πλαστήρα, σέ ἐπιστολή του περιγράφει τό παρακάτω: «Ὅταν πέθανε ὁ Πλαστήρας, δέν ἄφησε πίσω του σπίτι, ἀκίνητα ἢ καταθέσεις σέ τράπεζες. Ἡ κληρονομιά πού ἄφησε στήν ὄρφανή προσφυγοπούλα ψυχοκόρη του ἦταν 216 δρχ., ἕνα δεκαδόλλαρο καί μία λακωνική προφορική διαθήκη: «Ὅλα γιά τήν Ἑλλάδα!». Βρέθηκε ἐπίσης στά ἀτομικά του εἶδη ἕνα χρεωστικό τοῦ Στρατοῦ (ΣΥΠ 108) γιά ἕνα κρεβάτι πού εἶχε χάσει κατά τήν διάρκεια τῶν ἐπιχειρήσεων στή Μικρά Ἀσία καί 8 δρχ. μέ σημείωση νά δοθοῦν στό Δημόσιο γιά τήν ἀξία τοῦ κρεβατιοῦ, ὥστε νά μήν χρωστᾶ στήν Πατρίδα».

*

Ὅταν πέθανε ὁ Πλαστήρας στίς 26/7/1953, τόν ἔντυσαν μέ νεκρικό κοστούμι, πού τό ἀγόρασε ὁ φίλος του Διονύσιος Καρρέρ -γιατί ὁ ἴδιος τόν μισθοῦ τοῦ τόν πρόσφερε διακριτικά σέ ἄπορους καί ὄρφανά παιδιᾶ- ὁ δέ γιατρός, πού ἦταν παρών καί ὑπέγραψε τό σχετικό πιστοποιητικό θανάτου, μέτρησε στό ταλαιπωρημένο κορμί του: 27 σπαθιές καί 9 σημάδια ἀπό βλήμματα. Τόν κιλλίβαντα -βάση τοῦ πυροβόλου-, στόν ὁποῖο εἶχαν ἑναποθέσει τό φέρετρό του, δέν τό ἔσερναν ἄλογα, ἀλλά ἐβδομηντάρηδες εὐζωνοί τοῦ Συντάγματός του, ἕως τό Α΄ Νεκροταφεῖο.

Μετά ἀπ' ὅλα αὐτά ἐμεῖς ποιό σχόλιο νά κάνουμε; Μιλοῦν τά γραφόμενα ἀπό μόνα τους καί προπαντός ἡ ζωὴ καί ὁ χαρακτήρας τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ ἀνδρα, πού ξεπερνάει, θά λέγαμε, καί τή ζωὴ ἐνός ἀσκητῆ! Ἄς εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία καί ἡ ζωὴ του παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Ἀπό τήν ἐφημερίδα
«ΑΓΩΝΑΣ» ΛΑΡΙΣΗΣ